

Arrest

nr. 348 914 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 26 januari 2026, tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sex/ies) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2026 met referentienummer 136623.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 januari 2026 legde de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie aan verzoeker een bevel op om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

naam: N. A.

voornaam: M. M. N.
geboortedatum: (...)1976
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 10.12.2025 voor heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen) en bendevoorming-deelname, waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 18.12.2025 .

Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Zijn administratieve dossier bevat geen stukken die wijzen op een gezinsleven of minderjarige kinderen in België, noch op medische problemen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 10.12.2025 voor heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen) en bendevoorming-deelname, waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 10.12.2025 voor heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen) en bendevoorming-deelname, waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING tot terugleiding naar de grens:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'. Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 10.12.2025 voor heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen) en bendevoorming-deelname, waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 10.12.2025 voor heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen) en bendevoorming-deelname, waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Pakistan..”.

1.2. Op dezelfde datum legde de gemachtigde van de minister aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar op. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“INREISVERBOD

Aan de heer:

Naam : N. A.

voornaam : M. M. N.

geboortedatum : (...)1976

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Pakistan

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 26.01.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 10.12.2025 voor heling van zaken bedoeld in artikel 42.3 SWB (witwassen) en bendevoorming-deelname, waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 18.12.2025 .

Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Zijn administratieve dossier bevat geen stukken die wijzen op een gezinsleven of minderjarige kinderen in België, noch op medische problemen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Rechtspleging

Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing."

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 6 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest naar wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Over de omvang van het beroep en het belang

Het eerste middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies), in zoverre daarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Het tweede middel is gericht tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies).

Verzoeker is na zijn vrijlating vrijwillig naar Pakistan teruggekeerd. De verwerende partij werpt op dat hij door die uitvoering geen actueel belang meer heeft bij het beroep tegen het bevel.

In zoverre het beroep is gericht tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens en tegen de beslissing tot vasthouding, stelt de Raad vast dat verzoeker het Rijk vrijwillig heeft verlaten en dat hij deze onderdelen niet

betwist. Over de vasthouding heeft de Raad hoe dan ook geen rechtsmacht. Het beroep is in die mate zonder voorwerp.

In zoverre het beroep is gericht tegen de weigering om een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, behoudt verzoeker zijn belang. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de weigering om een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen geen loutere uitvoeringsmodaliteit is die de rechtstoestand van de betrokkene onverlet laat, maar een beslissing met eigen rechtsgevolgen waartegen een daadwerkelijk rechtsmiddel moet openstaan (HvJ 1 augustus 2025, gevoegde zaken C-636/23 en C-637/23, punten 45, 50 en 57). Die weigering vormt bovendien de rechtsgrondslag van het inreisverbod (artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet; artikel 11, lid 1, van de Richtlijn 2008/115). Zou aan verzoeker het belang worden ontzegd om die weigering aan te vechten, dan zou de grondslag van het nog werkzame inreisverbod niet langer op nuttige wijze kunnen worden betwist, wat onverenigbaar is met artikel 13 van de Richtlijn 2008/115 en artikel 47 van het Handvest. De vrijwillige uitvoering van de verwijdering doet aan dat belang geen afbreuk.

Verzoeker behoudt eveneens zijn belang bij het beroep tegen het inreisverbod, dat verdere rechtsgevolgen blijft sorteren.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

Verzoeker voert in de synthesesamenvatting een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Eerste middel,

Schending van de artikelen 7. eerste lid. 30 en 74/14. 3, 10 en 30 van de Vreemdelingenwet, de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht en de materiële en formele motiveringsplicht

Dit middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied zonder termijn te verlaten.

Herhaling van het middel

Eerste onderdeel

Aan verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven omwille van het feit dat hij geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

Dit wordt concreet gemotiveerd door een aanhoudingsbevel van 10 december 2025 voor witwassen en lidmaatschap van een criminele organisatie, waarvoor hij later mogelijks veroordeeld zou worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verweerder vervolgt dat verzoeker het ontvangstbewijs m.b.t. de hoorplicht heeft getekend in de gevangenis op 18 december 2025 maar hij liet na deze vragenlijst in te vullen en aan de administratie over te maken. Aldus liet verzoeker op eigen initiatief na de administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid werd gegeven om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Verweerder besluit met te stellen dat het administratief dossier geen stukken bevat die wijzen op een gezinsleven of minderjarige kinderen in België, noch op medische problemen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg werd rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Eenzijds moet het bevel afdoende gemotiveerd worden, ook al omdat volgens de aanhef van artikel 7 een bevel "kan" afgegeven worden. Wanneer feiten nog niet tot een correctionele veroordeling hebben geleid, moet het aandeel van de vreemdeling in deze feiten wel behoorlijk worden vastgesteld. In casu is het volstrekt onvoldoende om het bevel te motiveren door te verwijzen naar het bestaan van een aanhoudingsbevel en enkele strafrechtelijke kwalificaties. Dit laat de Raad niet toe zijn wettigheidscontrole te kunnen uitoefenen.

Anderzijds houdt het bevel geen rekening met de beschikking tot opheffing van het bevel tot aanhouding onder voorwaarden van 26 januari 2026. Daaruit kan minstens afgeleid worden dat de feiten minder zwaar zijn dan eerst beoordeeld bij het nemen van een aanhoudingsbevel. Over dit verschil motiveert verweerder niet, wat des te meer wijst op een schending

van de formele motiveringsplicht en de Raad des te minder toelaat zijn wettigheidscontrole op de motieven uit te oefenen.

Verder dient opgemerkt te worden dat volgens verweerder het formulier "hoorplicht" niet werd ingevuld. Als dat zo is, is dit bij gebrek aan een tolk Urdu en verzoeker het Engels onvoldoende machtig is. Voor het overige heeft verzoeker altijd zijn volle medewerking verleend. De omstandigheid dat verzoeker het formulier niet heeft ingevuld is bijgevolg louter te wijten aan verweerder, en aldus schendt het motief de materiële motiveringsplicht en de hoorplicht.

Nota met opmerkingen

Het is niet eenvoudig in de ongestructureerde tekst van verweerder terug te vinden wat zijn antwoord is op het eerste onderdeel resp. het tweede onderdeel van het eerste middel, en van het tweede middel, vermits alle beschouwingen in één tekst worden weergegeven. Voor de duidelijkheid doet verzoeker toch een poging.

1. In punt 14 meent verzoeker dat de motieven niet kunnen worden aangenomen omdat deze verwijzen naar een aanhoudingsbevel dat werd opgeheven, terwijl dit geen afbreuk doet aan de ernst van de feiten die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing. Hij wordt niet vrijgesproken, hij heeft enkel een opheffing onder voorwaarden bekomen nadat hij zich ertoe verbonden heeft onmiddellijk het grondgebied te verlaten na vrijlating.

Het gebrek aan een strafrechtelijke veroordeling belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek gebaseerd op objectieve vaststellingen van de politie een standpunt inneemt en verblijfsrechtelijke maatregelen neemt.

2. In punt 16 heeft verweerder het over de schending van de hoorplicht.

3. In punten 17 en 18 ontkent verweerder dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden wordt.

Replik

1. Verweerder antwoordt niet op het middel in zoverre het aanvoert dat een bevel niet louter kan gemotiveerd worden door het vermelden van strafrechtelijke kwalificaties.

De motivering in het midden van bladzijde 7 is een post factum-motivering; waarmee geen rekening kan worden gehouden. Het is onvoldoende dat de motieven na de indiening van het beroep kunnen afgeleid worden uit het administratief dossier (RvV 5 november 2015, nr. 156.153; 27 november 2015, nr. 157.188; 30 november 2015, nr. 157.467; 2 februari 2016, nr. 161.196; 30 augustus 2019, nr. 225.431; 7 juli 2020, nr. 238.111; 31 augustus 2020, nr. 240.257; 27 november 2020, nr. 245.021; 15 februari 2021, nr. 249.058; 23 februari 2021, nr. 249.715; 7 juli 2021, nr. 257.730).

Verweerder antwoordt niet op het motief dat* wanneer feiten nog niet tot een correctionele veroordeling hebben geleid, het aandeel van de vreemdeling behoorlijk moet worden vastgesteld, wat niet het geval is.

Het is niet ernstig te beweren dat het gevaar voor de openbare orde hetzelfde is wanneer verzoeker onder aanhoudingsbevel staat dan wel wanneer dit aanhoudingsbevel opgeheven wordt.

Het is bovendien feitelijk onjuist en blijkt geenszins uit het administratief dossier dat verzoeker "enkel een opheffing Glider voorwaarden (heeft) bekomen hij zich ertoe verbonden heeft onmiddellijk het grondgebied te verlaten vrijlating". Hij heeft een opheffing onder voorwaarden verkregen omdat de onderzoeksrechter van oordeel was dat een verdere aanhouding in de gevangenis niet gerechtvaardigd was.

2. In het beroep had verzoeker de schending van de hoorplicht ingeroepen omdat niet duidelijk was of deze hoorplicht werd nageleefd.

Na inzage van het administratief dossier kan vastgesteld worden dat de hoorplicht wel werd nageleefd en verzoeker het formulier heeft ingevuld, zodat dit middel vervalft. Maar tegelijkertijd kan vastgesteld worden dat het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker niet de vragenlijst in te vullen en het op die manier verweerder onmogelijk gemaakt heeft in kennis gesteld te worden van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken, onjuist is zodat de materiële motiveringsplicht geschonden wordt.

3. Het gaat om een algemene beschouwing die geen concreet antwoord bevat op de motivering van het beroep en bijgevolg geen repliek behoeft.

Tweede onderdeel

Herhaling van het middel

Om een bevel zonder termijn te motiveren verwijst verweerder enerzijds naar het bestaan van een risico op onderduiken en anderzijds naar een bedreiging voor de openbare orde.

Voor de eerste reden beperkt verweerder zich ertoe te verwijzen naar het aanhoudingsbevel van 10 december 2025 en enkele strafrechtelijke kwalificaties. Verweerder kan echter niet meer verwijzen naar het aanhoudingsbevel nu dat opgeheven werd. Dit schendt de materiële motiveringsplicht. Bovendien is een verwijzing naar enkele strafrechtelijke kwalificaties onvoldoende. Verweerder moet concreet motiveren waarom er een risico op onderduiken zou zijn (KI Brussel 31 juli 2019, Revdr.étr. 2019. 2019; Rk. Gent 3 januari 2018, T.Vreemd. 2018, 346). Het wordt vastgesteld na een individueel onderzoek (RvV 9 december 2015, nr. 157.958; 4 september 2017, nr. 191.384; 13 september 2017, nr. 191.928; 29 maart 2018, nr. 201.920; 13 december 2021, nr. 265353), quod non in casu.

M.b.t. het motief openbare orde kan verwezen worden naar het eerste onderdeel, vermits dezelfde motivering wordt vermeld. Meer: daar waar artikel 7 verwijst naar het feit dat de vreemdeling geacht wordt de openbare orde te "kunnen" schaden, vereist artikel 74/14, § 3, 30 dat de vreemdeling een bedreiging "is", wat een sterkere motivering vereist (RvV 30 november 2020, nr. 245.148), quod non in casu.

Bijgevolg kan geen van beide redenen aangenomen worden om een bevel zonder termijn te rechtvaardigen.

Het onderdeel "terugleiding naar de grens" werd opgeheven door de wijziging van de modaliteit de dag nadien om vrijwillig te vertrekken en dient bijgevolg niet besproken te worden. De vasthouding werd daarmee eveneens opgeheven en daarvoor is de Raad overigens niet bevoegd.

Nota met opmerkingen

- 1. Verzoeker heeft geen belang meer om het bevel zonder termijn aan te vechten nu dit door zijn vrijwillig vertrek volledig is uitgevoerd (punt 11).*
- 2. Verweerder geeft in punt 12 algemene beschouwingen over de formele en de materiële motiveringsplicht.*

Replik

- 1. Anders dan verweerder meent, behoudt verzoeker zijn belang bij het aanvechten van het bevel, ook na de vrijwillige uitvoering hiervan, omdat het de grondslag vormt van het inreisverbod, dat ook aangevochten wordt (RvV 12 december 2016, nr. 179.171; 16 december 2016 nr. 179.637; 20 september 2018, nr. 209.735; 28 ei 2019, nr. 979.082; 25 februari 2021, nr. 249976; 4 mei 2023, nr. 288.490).*

De omstandigheid dat geen termijn in het bevel werd toegekend, is vatbaar voor beroep (RvV 1 december 2025, nr. 336990).

- 2. Algemene beschouwingen behoeven geen antwoord.*

In feite antwoordt verweerder niet concreet op het tweede onderdeel."

4.1.2. Verzoeker voert onder meer de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing vermeldt zowel de juridische grondslag (de artikelen 7, eerste lid, 3°, en 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet) als de feitelijke gegevens waarop zij steunt, zodat verzoeker de motieven ervan kent. De formele motiveringsplicht is nageleefd. Het werkelijke geschilpunt betreft de draagkracht van de motieven, die de Raad onderzoekt vanuit de materiële motiveringsplicht. De Raad mag daarbij zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van de verwerende partij. Hij gaat enkel na of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De weigering om een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, steunt op twee zelfstandige gronden: het risico op onderduiken (artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet) en de bedreiging voor de openbare orde (artikel 74/14, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet). Eén geldige grond volstaat om de weigering te dragen.

De verwerende partij motiveert de bedreiging voor de openbare orde door erop te wijzen dat verzoeker op 10 december 2025 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens witwassen en deelname aan een criminele organisatie, feiten waarvoor hij nog kan worden veroordeeld. Het aanhoudingsmandaat bevindt zich in het administratief dossier. Het beschrijft het procedé van witwassen door middel van de

compensatietechniek en de cruciale rol die verzoeker daarin vervult, en het weerhoudt ernstige aanwijzingen van schuld op grond van onder meer de verslagen van de Cel voor Financiële Informatieverwerking, een financieel onderzoek, een telefonie- en IP-onderzoek, observaties en verhoren. De feiten waarop de bestreden beslissing steunt, zijn aldus reëel en vinden steun in het dossier.

Het ontbreken van een strafrechtelijke veroordeling staat aan die beoordeling niet in de weg. De enkele verdenking dat een vreemdeling een misdrijf heeft gepleegd, kan, samen met de overige gegevens van het geval, een bedreiging voor de openbare orde in de zin van artikel 7, lid 4, van de Richtlijn 2008/115 verantwoorden (HvJ 11 juni 2015, *Zh. en O.*, C-554/13, punten 50-52). Witwassen en deelname aan een criminele organisatie zijn naar hun aard ernstige misdrijven die een fundamenteel belang van de samenleving raken, en gaan als zodanig verder dan de verstoring van de maatschappelijke orde die met elke wetsovertreding gepaard gaat (zie *Zh. en O.*, punt 60). De lezing van het aanhoudingsmandaat in het administratief dossier (stuk 1) bevestigt die ernst, alsook de centrale rol die verzoeker in die feiten speelde. Voor een inreisverbod van maximaal 3 jaar, zoals hier aan de orde, volstaat hoe dan ook een gewoon gevaar voor de openbare orde; de verzwaarde motivering die artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet voorschrijft voor een inreisverbod van meer dan 5 jaar, is niet vereist.

Waar verzoeker betoogt dat de motivering niet meer kan worden aangenomen omdat het aanhoudingsmandaat op 26 januari 2026 onder voorwaarden werd opgeheven, merkt de Raad op dat die opheffing onder voorwaarden enkel raakt aan de noodzaak van de voorlopige hechtenis, maar niet aan de ernst van de feiten die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Zij houdt geen vrijspraak of buitenvervolginstelling in en laat de in het aanhoudingsmandaat weerhouden aanwijzingen van schuld onverlet. De vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, wordt er niet door gewijzigd. Verzoeker brengt geen elementen aan die op het tegendeel wijzen.

Het betoog dat de motivering ongeoorloofd post factum zou zijn aangevuld, kan niet worden gevolgd. De bestreden beslissing verwijst naar het aanhoudingsmandaat van 10 december 2025, dat dateert van vóór de bestreden beslissing en zich in het administratief dossier bevindt. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen de inhoud van dat mandaat nader weergeeft, voert zij geen nieuw motief aan, maar verdedigt zij het motief dat reeds in de akte was vervat.

De motivering inzake de bedreiging voor de openbare orde is dan ook afdoende. Deze grond volstaat om de weigering van een termijn voor vrijwillig vertrek te dragen.

Aangezien één geldige grond de weigering schraagt, kan de kritiek van verzoeker op de grond ontleend aan het risico op onderduiken, ook al zou zij gegrond zijn, niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Het onderdeel is in zoverre niet dienstig.

Verzoeker voert de schending van de hoorplicht aan en betoogt dat het motief volgens hetwelk hij de vragenlijst hoorrecht niet zou hebben ingevuld, onjuist is. Uit het administratief dossier (stuk 22) blijkt dat verzoeker de vragenlijst op 22 januari 2026 heeft ingevuld. In zoverre de bestreden beslissing stelt dat verzoeker naliet de vragenlijst in te vullen, is dat motief inderdaad onjuist. De Raad merkt evenwel op dat dit de bestreden beslissing evenwel niet wezenlijk heeft beïnvloed. De inhoud van de ingevulde vragenlijst — geen gezinsleven, geen minderjarige kinderen, geen medische problematiek, en de instemming met een terugkeer naar Pakistan — bevestigt slechts de vaststellingen van de bestreden beslissing. De onjuistheid heeft de besluitvorming niet beïnvloed en kan niet tot de nietigverklaring leiden.

Bovendien leidt een onregelmatigheid bij de naleving van het hoorrecht slechts tot nietigverklaring indien de betrokkene elementen had kunnen aanreiken die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, *M.G. en N.R.*, C-383/13). Verzoeker reikt dergelijke elementen niet aan.

Het eerste middel is niet gegrond.

4.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Tweede middel,

Schending van artikel 74/11, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet, het hoorrecht als algemeen beginsel van Europees recht. de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

Herhaling van het middel

Dit middel is gericht tegen het inreisverbod.

Dit inreisverbod is gesteund op het feit dat voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Wanneer het tweede onderdeel van het eerste middel gegrond wordt verklaard, dient het inreisverbod eveneens vernietigd te worden,

Het inreisverbod geldt voor een termijn van 3 jaar; d.w.z. de maximale termijn van artikel 74/11, S 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het bevat dezelfde motieven als deze voor het bevel. Deze kunnen niet aangenomen worden omwille van het volgende:

- *de omstandigheid dat verzoeker onder aanhoudingsbevel werd geplaatst op 10 december 2025 voor enkele strafrechtelijke inbreuken, en gezien de maatschappelijke impact hiervan, kan verzoeker door zijn gedrag geacht worden de openbare orde te kunnen schaden: zoals aangetoond in het eerste onderdeel van het eerste middel is deze motivering te weinig concreet en bovendien onjuist, vermits het aanhoudingsbevel opgeheven was;*

- *verzoeker heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. Dit zijn louter algemene begrippen die een onvoldoende concrete motivering uitmaken;*

- *verzoeker heeft nagelaten het formulier hoorrecht in te vullen: zoals reeds gesteld is dit omwille van het gebrek aan tolk, wat het zorgvuldigheidsbeginsel schendt (RvV 21 september 2020, nr. 241.272), alsmede de hoorplicht;*

Krachtens artikel 74/11, S 1, eerste lid dient de duur van het inreisverbod rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Ook al dient verweerder geen rekening te houden met de maatregelen opgelegd door het onderzoeksgerecht inzake de voorwaardelijke invrijheidsstelling (RvV 26 augustus 2015, nr. 151.289), in casu de verplichting opgelegd in de beschikking tot opheffing van het bevel tot aanhouding onder voorwaarden, namelijk de verplichting om bij alle proceshandelingen te verschijnen, moet verweerder de rechten van verdediging van verzoeker naleven, namelijk de omstandigheid dat hij zijn strafproces van uit het buitenland dient te volgen, in strijd is met artikel 6, lid 3, b) EVRM (RvS 29 mei 2018, nr. 241.632).

Minstens moet verweerder motiveren hoe het bestaan van het Inreisverbod gedurende 3 jaar te verzoenen valt met het recht om persoonlijk op zijn strafproces aanwezig te zijn, wat niet gebeurt. Een bevel om het grondgebied te verlaten is in beginsel niet strijdig met het recht om op het strafproces te verschijnen, vermits een visum kort verblijf kan worden afgegeven, maar een inreisverbod is daarmee wel in strijd,

Nota met opmerkingen

1. Punt 13 bevat de wettekst en een algemene beschouwing.

Punt 14 werd reeds besproken bij het eerste middel.

2. Verzoeker kan zich tijdens de strafprocedure laten vertegenwoordigen door een advocaat. Verzoeker kan een visum aanvragen om zich te verdedigen tijdens deze procedure (punt 15).

Replik

1. Dit behoeft geen repliek.

2. De verplichting om zijn strafproces bij te wonen is een van de voorwaarden van de voorlopige invrijheidsstelling. De door verweerder aangehaalde rechtspraak betreft niet deze bijzondere modaliteit. Zolang verzoeker onder inreisverbod staat, kan hij geen visum verkrijgen, tenzij verweerder het inreisverbod opheft, en dat wordt geweigerd in de nota met opmerkingen, De logica bij verweerder is ver zoek."

4.2.2. Het inreisverbod werd opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, uitsluitend omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegekend. De Raad heeft bij de bespreking van het eerste middel vastgesteld dat de weigering van een termijn rechtsgeldig is gemotiveerd. De grondslag van het inreisverbod staat bijgevolg vast.

Verzoeker betoogt dat de duur van 3 jaar onvoldoende is gemotiveerd. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld rekening houdend met de specifieke omstandigheden van elk geval (artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet). De bestreden beslissing steunt voor de duur op dezelfde feiten als het bevel en op de vaststelling dat verzoeker, gelet op het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde, niet heeft getwijfeld de openbare orde te schaden. Die motivering is, voor een inreisverbod van 3 jaar binnen het gewone regime, afdoende. Anders dan verzoeker voorhoudt, bevat de bestreden beslissing geen motief dat in het administratief dossier geen steun vindt.

Verzoeker betoogt ten slotte dat het inreisverbod onverenigbaar is met zijn recht om aanwezig te zijn op zijn strafproces (artikel 6, lid 3, b), van het EVRM). De mogelijkheid voor een beklaagde om zich door een raadsman te laten vertegenwoordigen volstaat in beginsel om de rechten van verdediging te verzekeren van de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en die in België strafrechtelijk wordt vervolgd. Doet de betrokkene gelden dat zijn aanwezigheid op het grondgebied onontbeerlijk is voor de uitoefening van zijn rechten van verdediging, dan dient de overheid dat argument te onderzoeken en gemotiveerd te beantwoorden (GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.29.2). Verzoeker reikt geen omstandigheden aan waaruit blijkt dat zijn persoonlijke aanwezigheid onontbeerlijk zou zijn. Het inreisverbod als zodanig belet hem overigens niet een visum aan te vragen om zich in een strafprocedure te verdedigen. Het betoog kan niet worden aangenomen.

In zoverre verzoeker ook tegen het inreisverbod de schending van het hoorrecht aanvoert, verwijst de Raad naar wat bij de bespreking van het eerste middel werd vastgesteld.

Het tweede middel is niet gegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT